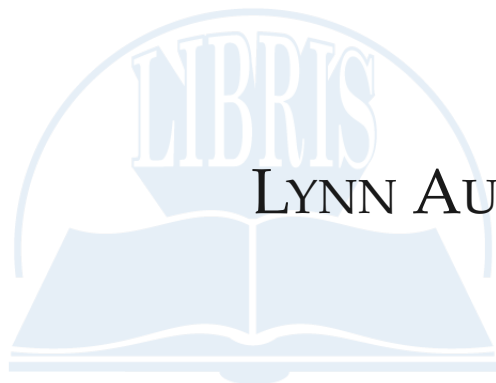

Tot ce ea își dorește

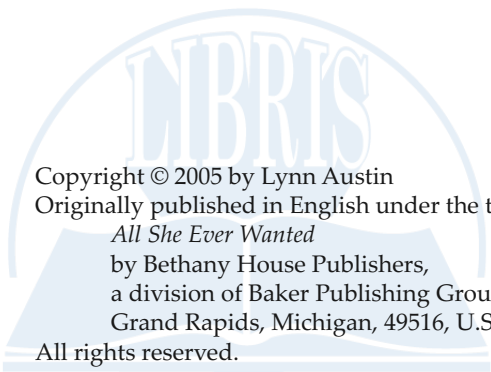
LYNN AUSTIN

Tot ce ea își dorește

roman

Editura Casa Cărții, Oradea
2009

Copyright © 2005 by Lynn Austin
Originally published in English under the title
All She Ever Wanted
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru
Cornilescu, cu excepția celor precizate. Altă versiune folosită:
NIV – New International Version

Tot ce ea își dorește

de Lynn Austin

Copyright © 2009 Editura Casa Cărții

O. P. 1, C. P. 270,

410610 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Traducerea: Ariana Roșiu

Editarea: Teofil Stanciu

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adrian Mihocaș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AUSTIN, LYNN

Tot ce ea își dorește / Lynn Austin. — Oradea :
Casa Cărții, 2009
ISBN 978-973-8998-73-5

821.111-97=135.1

*Familiei mele:
lui Ken, Joshua, Benjamin și Mayei*

LYNN AUSTIN este de trei ori câștigătoare a premiului Christy pentru romanele istorice: *Tărâmurî ascunse*, *Stâlpul de foc* și *Lumina din întuneric*. Pe lângă faptul că este autoare, Lynn este o oratoare celebră la conferințe, în aziluri și la diferite evenimente bisericești și școlare. Împreună cu soțul ei, locuiește în Illinois și are trei copii.

*...nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție, dă-mi doar pâinea
pentru fiecare zi. Ca nu cumva în bogăție să mă lepăd de Tine
și să spun: „Cine este Domnul?” sau, în sărăcie fiind,
să fur și să necinstesc Numele Dumnezeului meu.*

PROVERBELE 30:8–9 (NIV)

PARTEA ÎNTÂI

KATHLEEN ȘI JOELLE

2004

CAPITOLUL 1

Bethesda, Maryland

N-ar fi fost pentru prima dată când Kathleen Seymour pleca de acasă hotărâtă să nu se mai întoarcă. Însă, după asemenea zi, era foarte tentată să-și împacheteze toate hainele, să urce la volanul Lexus-ului și să conducă până i se golea rezervorul. Din puținul pe care-l știa despre înaintașii ei, putea spune că era aproape o tradiție de familie să pleci și să-ți iei viața de la capăt într-un alt oraș atunci când lucrurile se complicau. Erau atât de pricepuți în acest domeniu, încât ar fi putut da sfaturi chiar și experților federali care coordonează Programul de relocare și protecție a martorilor – când anumiți oameni sunt mutați într-o localitate unde nu-i cunoaște nimeni și li se atribuie altă identitate.

— Plec de acasă și nu mă mai întorc niciodată! strigă Joelle, fiica ei de șaisprezece ani, parcă intuind gândurile lui Kathleen. Joelle urcă scările tropăind, însă covorul gros amortiză dramatismul gesturilor ei.

— Nu te mai deranja! îi strigă de jos Kathleen. Plec eu înaintea ta!

În replică, Joelle trânti ușa dormitorului, încât ceștile de pe masa din sufrageria aflată sub camera ei zornăiră.

— Joelle, până aici m-au ținut puterile, strigă Kathleen, dar își duse repede mâna la gură. Erau exact cuvintele și tonul de odinioară ale mamei sale. Când devenise Kathleen o copie a mamei ei?

Se prăbuși la masa din bucătărie, simțind că nu se mai poate ține pe picioare. Începuseră să-i tremure cu câteva ore în urmă, în timpul confruntării cu șeful, și de-abia o ținuseră să ajungă până în parcare după ce ieșise val-vârtej din clădirea în care-și avea biroul. Din fericire era deja în mașină și se descălțase în momentul

în care primise apelul de la poliție pe telefonul celular. Altfel, probabil ar fi căzut grămadă.

— *Doamnă Seymour? Sunt ofițerul Marks de la secția de poliție. O avem pe fiica dumneavoastră, Joelle Marie Seymour... în custodie...*

Nu-și mai aducea aminte prea multe din cele petrecute după aceea. Își amintea că reușise cumva să ajungă până la *mall*, găsisse biroul de pază și transpirase intens la chinuitoarea întâlnire cu ofițerul Marks și cu polițistul sub acoperire care o prinsese pe Joelle furând un ruj de la raionul de cosmetice. Totul i se păruse ca un vis urât, mai ales reacția pe care o avusese Joelle vizavi de toată situația. O găsisse tolănită pe un scaun cu mâinile încrucișate, balansându-și piciorul și evitându-i privirea, fără urmă de remușcare pentru fapta comisă – ea, frumoasa Joelle, cu părul de culoarea scorțișoarei, care îi amintea lui Kathleen de părul tatălui ei. Însă acum numai de o asemenea amintire nu avea nevoie.

Din fericire, reușise să-l convingă pe directorul magazinului să nu depună plângere, având în vedere că Joelle era la prima abatere, însă fetei i se interzise accesul în *mall* timp de un an, urmând ca la proxima abatere să ajungă la poliție și să i se întocmească dosar pentru delincvență juvenilă. Kathleen îl pupase practic pe ambii obraji pe ofițerul Marks.

— Unde-ți sunt prietenele? o întreabă Kathleen pe Joelle după ce terminară cu poliția. Nu ai venit la *mall* cu Colleen și Stacey?

— M-au lăsat baltă când am fost prinsă, răspunse Joelle dând din umeri.

— Halal prietene.

— M-ai putea duce până la Colleen acasă? o întreabă Joelle pe Kathleen când ajunseră la mașină.

Kathleen o privi lung, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Tu ai înnebunit de tot?

Joelle se trânti pe scaunul din dreapta și izbi portiera, fără să-și pună centura de siguranță, ignorând semnalul sonor strident. Când se întinse să dea volumul radioului mai tare, Kathleen îi dădu mâna la o parte.

- Lasă asta acuma... și pune-ți centura!
- De parcă ți-ar păsa ce se întâmplă cu mine!

Kathleen simți cum își pierde controlul. Porni motorul și ieși în trombă din parcare *mall*-ului, făcând roțile să scrâșnească.

— Ce te-a apucat să faci o prostie ca asta, Joelle? Ce-a fost în mintea ta? Îți dau săptămânal cincizeci de dolari de cheltuială... Ce te-a împins să furi un ruj de șapte dolari?

Joelle dădu din umeri.

- Nu e mare scofală. Mi-au dat drumul.

Când ajunseră acasă, discuția lor degeneră într-o ceartă isterică ce culmină cu amenințarea lui Joelle că pleacă de acasă și că nu se mai întoarce niciodată. Kathleen rostise exact aceleași amenințări – dar oare cu câți ani în urmă? Numai că ea își pusese în aplicare amenințarea.

Măinile-i tremurau încă atunci când luă receptorul mobil de pe masa din bucătărie pentru a-și suna soțul. Din fericire, răspuns chiar Mike la celălalt capăt al firului, și nu mesageria vocală.

- Ce e, Kath?
- Trebuie să vii acasă, spuse ea cu tremur în glas.
- Nu vrei să-mi spui mai multe, despre ce e vorba? Știi, sunt destul de ocupat...

- Joelle a fost arestată pentru furt dintr-un magazin.

Începură să-i curgă lacrimile, lacrimi de nervi, de disperare și durere. La început nu scoase niciun sunet, însă când privi înspre frigider și văzu bilețelul care îi amintea că Joelle trebuia să pregătească niște gustări pentru întâlnirea tinerilor din seara aceea de la biserică, începu să suspine.

- Vin îndată, spuse Mike calm.

Ajunse la timp pentru a o opri pe Joelle care-și trăgea după ea pe scări rucsacul și o valiza înțesată.

- Nu te las să fugi, scumpa mea, îi spuse el împăciuitoare. Hai să mergem sus să stăm puțin de vorbă.

Kathleen se întreba dacă Mike ar fi încercat s-o oprească și pe ea, dacă în loc de Joelle, ea ar fi fost cea cu valiza pe scări. Trase

cu urechea la vocile lor ce se auzeau înfundat de la etaj, invidioasă pe relația dintre ei, conștientă că o dăduse din nou în bară. Certurile lor semănau foarte bine cu certurile de odinioară dintre ea și mama ei, ba chiar le întreceau. Kathleen hotărî din nou să se străduiască mai mult să fie o mamă mai bună, mai afectuoasă, însă nu știa cum și de unde să înceapă.

Apucă poza înrămată – făcută iarna trecută la schi, în Colorado – pe care o ținea pe biroul din bucătărie. Zâmbeau toți trei cu ochii mijiiți din cauza soarelui puternic și cu capetele unul lângă altul, într-un moment rar de armonie – o familie perfectă, de pus în ramă. Trăsăturile încruntate ale lui Mike se transformaseră într-un zâmbet luminos, iar părul său grizonat era ascuns de șapca de schi, făcându-l să pară mai tânăr decât cei cincizeci și opt de ani pe care îi avea. Și Kathleen era obișnuită să i se spună că nu-și arată vârsta, cincizeci și patru de ani, și asta grație exercițiilor de întreținere pe care le făcea în mod regulat la sala de fitness și inspirației cu care coafeza îi aranja părul castaniu mereu în ton cu moda și ascunzându-i firele albe. O născuse pe Joelle la treizeci și opt de ani, după îndelungi tratamente medicale și nenumărate rugăciuni. Își impusese să arate tânără de dragul fiicei sale, însă astăzi se simțea ca vrăjitoarea cea rea dintr-un basm pentru copii.

În fotografie, părul castaniu al lui Joelle era un șuvoi de bucle naturale, încadrând o față care păstra încă inocența și blândețea unui copil, dar care, în același timp, lăsa deja să se întrevadă frumusețe și senzualitate feminină.

— Doamne, ajută-ne! suspină Kathleen închizând ochii. Joelle avea doar șaisprezece ani și se băgase deja în bucluc – doar Dumnezeu știa ce urma să le mai rezerve viitorul.

— Am reușit s-o liniștesc, spuse Mike când coborî scările o oră mai târziu. Își desfăcuse cravata la gât și-și suflecuse mânecile de la cămașa albă apretată. Dar cred că ar fi bine să urci să vorbești și tu cu ea. Spune-i că o iubești chiar și acum.

— Sunt foarte, foarte supărată pe ea acum, spuse Kathleen cu fermitate. Reușise în cele din urmă să-și adune puterile să-și

împingă scaunul de la masă și să pună mâncarea pentru cină la încălzit în cuptorul cu microunde, deși ultimul lucru de care avea chef acum era să mănânce. Nici nu-și dăduse jos paltonul, pantofii sau pantalonii de oraș, de parcă încă ar fi cochetat cu ideea să plece de acasă.

— I-am oferit tot ce și-ar fi putut dori vreodată, Mike, și cu toate acestea e atât de nerecunoscătoare. La vârsta ei, aș fi dat orice să am o viață ca a ei. Nu-mi vine să cred că e gata să dea cu piciorul la tot, doar pentru un amărât de ruj. De ce ar face ceva atât de stupid? Îi dăm o grămadă de bani de buzunar. Are destui bani să-și cumpere zece rujuri!

— Poate încearcă să-ți atragă atenția.

Cuvintele lui veniră ca o palmă.

— Cum îți permiți să-mi spui așa ceva? Tu ești plecat de acasă cu săptămânile! Eu sunt cea care trebuie să fiu întotdeauna lângă ea.

Își înșfăcă poșeta de pe masă, cotrobăind după cheile de la mașină în timp ce se îndrepta spre ușa din spate.

— Kathleen, nu pleca. Asta e o problemă de care ai face bine să nu fugi.

Ea se întoarse fulgerător pentru a-l privi drept în ochi.

— Nu fug nicăieri, deși recunosc că sunt tentată! Am nevoie doar de puțin aer!

Mike îi smulse cheile din mână.

— Nu te pune la volan. Nu poți conduce în starea asta.

— Prea bine!

Merse apăsător până la capătul străzii și înapoi, tocurelor înalte făcându-i mersul prea chinuitor. În casele din partea de sus era liniște, nu era genul de cartier în care copiii să se dea cu bicicleta sau să se joace cu mingea pe stradă într-o seară călduroasă de vară. Nu era cazul să-și facă griji că vreun vecin i-ar fi putut auzi schimbul răstit de replici cu Joelle sau că s-ar fi minunat că se plimba seara încoace și-ncolo pe stradă, îmbrăcată în haine de serviciu. Casele erau izolate unele de altele, așezate pe loturile lor de câte-un hectar, bine ascunse de tufișuri și copaci, toate

zgomotele de afară erau ținute la distanță de zbârnâitul instalațiilor de aer condiționat și de huruitul filtrelor de piscină.

În drum spre casă, Kathleen se opri la căsuța poștală și scoase un teanc de cataloage, fluturași și tot felul de scrisori fără importanță. Să găsești un plic scris de mână devenise mai nou o asemenea raritate, încât plicul cel straniu îi sări imediat în ochi din tot teancul. Căută expeditorul și descoperi numele surorii ei și o adresă din Riverside, New York, locul unde crescuseră amândouă. Oare de ce-i scria Annie? Kathleen se repezi să deschidă plicul.

Înăuntru găsi o invitație ieftină, decorată strident cu balonașe și coifuri de petrecere. Părea cumpărată de la un magazin de doi bani. Își trecu repede privirea peste ea, după care o reciti cu atenție, să fie sigură că înțelesese bine. Sora ei organiza o petrecere pentru tatăl lor. *Te rog, încearcă să vii, Kathy*, bătuse ea la mașina de scris în partea de jos a invitației. *Ar fi o mare bucurie pentru tati.*

— Asta e picătura care umple paharul, mormăi Kathleen.

Urcă pe aleea ce ducea spre casă și intră, încercând să nu se gândească la zâmbetul larg, contagios al tatălui ei, încercând să nu-și amintească fericirea pe care o simțise de fiecare dată când o lua în brațele sale pistruiate alintând-o „Kathy a mea”. Tati cel-fără-de-griji cu părul de culoarea scorțișoarei. Dar acum probabil că avea deja chelie. De altfel, trecuseră treizeci și cinci de ani de când nu se mai văzuseră.

Însă nu se putea întoarce acasă – nici acum, nici altă dată. Doar gândul că s-ar fi putut întoarce în Riverside o făcea să-și acopere capul de rușine. Ar fi însemnat să treacă pe lângă vechiul ei liceu, unde își petrecuse patru ani umblând mereu cu capul plecat, încercând din răspuțuri să nu fie băgată în seamă de nimeni, sperând să nu o mai strige nimeni „Kathy păduchioasa” sau, mai rău, „Kathy comunistă”. Nu, fugise o dată pentru totdeauna și nu s-ar mai fi întors pentru nimic în lume... cu atât mai puțin pentru tatăl ei.

Kathleen aruncă invitația în coșul de gunoi de sub chiuvetă și trânti restul corespondenței pe masă, în fața lui Mike. El tocmai alegea într-o farfurie cu rămășițe de mâncare chinezească în timp ce citea *Washington Post*.

— Mă duc la culcare, îi spuse ea. Vreau să uit că ziua de azi a existat vreodată.

— Hei, hei, Kathy, așteaptă o clipă. Nu vrei să mănânci ceva?

— Nu mi-e foame. Ajunse în dreptul ușii de la bucătărie, dar se întoarse și adăugă: Apropo, azi după-masă m-am certat cu șeful meu – înainte de incidentul cu Joelle. I-am trântit ușa în nas. Așa că se prea poate să fi rămas fără serviciu.

Fără să aștepte răspunsul lui Mike, urcă scările și se îndreptă spre baie unde stătu îndelung sub duș. Fusese o zi mai mult decât proastă. Viața atent construită a lui Kathleen se destrăma văzând cu ochii și nu știa cum să îndrepte situația. Se gândi la Iov, personajul biblic, care se lamenta odinioară că veniseră peste el tocmai nenorocirile de care se temea cel mai tare. Cea mai mare teamă a lui Kathleen era foarte asemănătoare cu a lui, și anume că avea să piardă tot ceea ce realizase vreodată, că avea să-i piardă pe toți cei pe care îi iubea.

Își lăsa lacrimile să-i curgă în voie sub duș. Când ieși, îl găsi pe Mike șezând pe pat.

— Am găsit asta în gunoi, spuse el fluturând invitația cu balonașe. Ai aruncat-o intenționat?

Ea oftă.

— Aș fi trecut-o prin distrugătorul de documente dacă am fi avut așa ceva.